

РАДНИКРВЕЊЕ

НЕДЕЉА 30. ПО ДУХОВИМА ОТАЦА ХРИСТОВИХ ПО ТЕЛУ

свешти мученик Севасџијан и дрући са њим

Мш. 1, 1 - 17, зч. 1, 2; Јевр. 11, 9 - 10, 17 - 23, 32 - 40; зч. 328.

ејиској Миџрофан зноско-боровски

О ХРИСТОВОМ РОДОСЛОВУ

Данас смо из уста апостола и Еванђелиста Матеја слушали „Родослов Исуса Христа“. У овом, на први поглед сувопарном јеванђелском читању изражава се мисао о сродству Бога и Човека. Сродство Богу, по учењу Светог Писма јесте неотуђиви атрибут човека, који је „дух“ и „тело“. Ово је првобитно стање човековог бића које је престало да постоји због кривице самога човека, првога Адама. Човек сам од себе био је немоћан да се врати овој првобитној норми живота и Христос долази да поново успостави нарушено. Данашње Јеванђеље нам говори да нас је Бог Творац сродио са Собом кроз Свога Сина. Данашње Јеванђеље нам говори о томе да Бог враћа човеку изгубљено достојанство.

Не позива нас ради тога Црква да са покајничком радошћу сусретнемо наилазећи празник Богојављења – Рођења Христовог? Замислите се мало, драги моји, зар ово није радост? Сами Творац,

приопштавајући се нашем телу, није се узгнушао да људе попут нас назове Својим сродницима, а нас и Својом браћом! „Не стиди се да нас назива браћом Својом“, вели свети апостол Павле. Реците, вољени: Многи данас говоре о достојанству човека, али када је, у читавој историји људскога рода, човек био тако узвишен, како га је узвисило хришћанство?

Приближава нам се празник Хростовог Рођења. Подсетите се, вољени, о Узрочнику празника. Размишљајте о томе, да је дошао к вама да би вас усиновио Богу и Оцу, да би сте постали деца Божја, браћа Христова. Сусрећући празник, припремите своја срца (чистећи их) покајањем, чистотом, даровима љубави и милосрђа, да би срце свакога од вас постало пећина у којој је лежао Христос, Спаситељ наш.

Да ли смо сви ми чеда Божја? Да ли се сви можемо назвати Христовом браћом? Апостолско чита-

„прогресивног“ двадесетог века.

А противити се томе значи стећи глас некаквог „мрачњака“ и „заосталог човека“. И сваке нове године овај пад моралности, ова ужасна бестидност, непрекидно се шири и све више стиче своје „право грађанства“ а оних који се противе и протестују има све мање и мање.

Зар се и у томе може видети „прогрес“ који води човечанство општем благостању и напретку?

Зар нам светска историја не сведочи супротно — да је пад моралности свагда повлачио за собом изопаченост и пропаст, а не благостање. Довољно је сетити се старог Рима у претхришћанској епохи. А оно што се сада збива малтене је много горе од оног што је тада било. Јер то су били идолопоклоници који нису познавали истинитог Бога, а сада све то чине

штампа и сам живот који нас окружује, морално чуло људи све више отупљује и они почињу да се мире са свим крајње бесмисленим или одвратним појавама савременог модернизованог живота, од којих су још донедавно људи здравог моралног чула са негодовањем и гнушањем окретали главу и одлучно их осуђивали. То је такође „прогрес“!

Тако, пред нашим очима је у току постепена, а у последње време веома напрегнута, морална припрема људи за прихватање Антихриста, за његово лако и безболно зацарење. То је оно на шта треба да нас подсећа свака наступајућа нова година.

Али она нас подсећа и на још нешто, за нас најважније, од чега зависи наш живот у вечности.

Сваке нове године приближава се плаћање рачуна за сва зла дела

Свет никоме не може дати срећу: како верницима тако и неверницима. Само верник осећа дубље тугу, када га свет заробљава у његову мрежу страсти. А код неверника ова туга се манифестује у глувој злоби, незадовољству, досади, које они покушавају заглушити, вином, бујицом вањских утицаја, телесним и душевним насладама, као да хоће да умање бол од ране, али непрестано је загађујући

архимандрит Рафаил (Карелин)

„хришћани“. А коме је много дано од њега ће се више и тражити.“

Сваке нове године и у том погледу видимо све брже растући „прогрес“ при чему је нарочито страшно то што Христа продају (издају) не само обични „хришћани“ него и хришћански свештенослужитељи, све до носилаца високог јерархијског чина. Али најстрашније од свега је то што сваке нове године, како сведочи

оних од нас који воле само да површно и лакомислено проводе време, „живећи распуштено“ тежећи да весело и безбрижно траће драгоцену време које нам је дато ради припреме за вечност, и уљуљкују се уверењем да је „крај“ још далеко и наивном надом у некакав варљиви „прогрес“ који нас тобоже очекује на земљи.

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

ње, које смо данас чули, набрајајући старозаветне праведнике, претке по телу Исуса Христа, указује нам на њиховим примерима, како треба да верујемо и живимо, да би смо се назвали деца Божја. Ето на пример, Адам нам даје пример скрушености и покајања. Ми читавог живота грешимо, али да ли смо и често скрушени због греха? Енох нам даје пример богомислија: он је заборављао на све светско, непрекидно пребивајући са Богом. Њему је била откривена судбина света до другог доласка Исуса Христа. Живећи посред развраћеног света, Ноје је био подвргнут подсмесима и ругањима, али се никада није колебао у преданости Богу. Евер је једини из читавог народа који није

та. У Јакову нам се даје пример трпљења и кротости, у Јосифу незлобивости и целомудрености, у многострадалном Јову – пример трпљења у невољама и страдањима: „Нека је благословено име Господње, Бог даде и Бог узме“, клицао је Јов, изгубивши своје богатство и децу.

Тим истим путевима којима су прошли набројани старозаветни јунаци, Промислитељ води и нас, који смо Нови Израил. А да поменемо још и Мојсеја, пророка и вођу законодавца и чудотворца. Живећи у раскоши и поштовању у фараоновом дворцу, из љубави према према своме народу, Мојсије све одбацује, више воли да страда са својм народом: „Господе, боље ме-

Чувај језик свој да не говори непромишљене и сувишне речи. Јер, од многоговорљивости долази грех. Оци Цркве су много вежба-ли ћутање да би се приближили Богу и сјединили се с Њим. Само када пазимо на свој језик, могуће је да у души осетимо умилење. Блажени Свети Јован Лествичник је рекао: "Чиста уста очишћују и срце. И у чистом срцу борави Бог. "Ако те савлада језик веруј ми, не можеш напредовати у врлини и душа ће ти бити празна, као клас без плода.

Не жалости се када те задесе бриге и тешкоће у животу, јер оне бивају по допуштењу Божијем ради духовне користи. Чак се ни смрти не плаши. Јер, гледајући твоје трпљење, Господ ће ти помоћи да победиш и окусиш вечна добра, која је уготовио за оне који Га истински љубе.

свешти Исаак Сирин

учествовао у горделивм изазову Богу, намишљеном од гордошћу омамљеног народа: изградимо кулу до неба (мислили су да ће доћи до Бога) и без Његовог учешћа стекнимо себи славу. Због верности и смирене преданости Богу, Евер се заједно са Потомством удостојио милости Божјих. А тек Авраам! За њега је воља Божја била све. Па Исаак, за кога је послушност родитељима била основа његовог живо-

не истреби, него мој народ"... У вери, богомислију, у верности према Христу, међу подсмевачима и ругачима, у смирењу, у преданости Његовој вољи и целомудрености, у жртвеној љубави према своме страдајућем народу, другим речима у нека нам Спаситељ света, који лежи у јаслама и Чијем се прослављању припремамо, помогне да се утврдимо у подражавању старозаветним праведницима – сродницима Месије Христа по телу. Амин.

архиепископ Аверкије (Таушев)

СВАКЕ НОВЕ ГОДИНЕ

Сасвим је различита психологија нас православних хришћана и људи овога века, макар они понекад називали себе „хришћанима“ па чак и „православнима“. Они упорно верују у некакав „прогрес човечанства“ или у „Царство Божије на земљи“, успостављање општег благостања и добробити, када ће сама смрт тобоже бити побеђена и људи вечно живети на земљи и не сметано уживати у свему. И све ово упркос свакодневной мрачно-злослутној очигледности, која сведочи о нечем сасвим другом и која бичини се, требало да потпуно разбије свакојаке сличне фантастичне илузије и пусте снове. Али они тврдоглаво верују или хоће да приморају себе да верују да човечанство очекује некакав „златни век“ и зато тако весело дочекују сваку наступајућу Нову годину, спремни да је празнују чак и два пута: и по новом и по старом календару.

Сасвим друкчије се односимо према наступању Нове године ми, православни хришћани. Ми бесговорно верујемо Речи Божијој и светим оцима Цркве, и зато нас наступање нове године не побуђује на весеље, већ напротив — на озбиљну молитвену усредсређеност. Ми знамо да се сваке нове године свако од нас приближава неизбежном земаљском крају свог живота, после кога следи давање одговора пред Богом о свом земаљском животу и такозвани „посебан суд“, а сав овај пропадљиви свет у целини приближава се свом крају — свршетку овога века и наступању вечности, када времена

више бити неће (Отк 10,6).

Тада ће се збити последњи, Страшни суд над васцелим човечијим родом, када ће се свако због својих дела или прославити или постидети, и када ће се јавити нова небеса и нова земља на којима ће правда обитавати (2 Пет 3, 13).

Има ли то макар и најмањег повода за оно разудано весеље са пехарима вина у рукама и за плес, са којима се у наше време обично приређују такозвани „дочеци нове године“ у којима често узимају учешће и људи сами по себи тобоже озбиљни, који на тим „дочецима“ одједном губе сваку озбиљност и као да постају лакоумислени ветропири? Да ли је то достојно узвишеног хришћанског звања?

Јер чини се да сваком правом хришћанину треба да буде јасно да је једини допустив и доличан „дочек нове године“ — његов дочек молитвом.

А шта да кажемо о савременој моралности, чији темељи као да су уздрмани до крајњих граница? Јер све оно што се донедавно сматрало недоличним и недопустивим пред нашим очима буквално одједном је постало свима сасвим прихватљиво, па чак и сагласно духу времена — модерно, не допуштајући никакве протесте и приговоре. Поштедимо слух наших читалаца и пређимо ћутке преко онога о чему је непристојно говорити и писати, а што се сада, ипак, отворено и несметано свуда догађа.

Најјединичнија бестидност постала је некаква „врлина“ нашег